

МІГРАЦІЙНА ПОЛІТИКА ДОНАЛЬДА ТРАМПА. ВИХІД США ЗІ ВСЕСВІТНЬОГО ДОГОВОРУ ПРО МІГРАЦІЮ

У статті аналізується діяльність президента Д. Трампа та уряду США щодо основних питань міграційної політики. А також остаточне рішення Сполучених Штатів про вихід з глобальної угоди ООН про мігрантів та біженців.

Ключові слова: Дональд Трамп, США, міграційна політика, ООН, мігранти.

Різка антиімміграційна риторика була притаманна Трампу ще з початку передвиборчої програми, а ідея побудови стіни між США і Мексикою та депортації 11 млн. нелегальних іммігрантів – ключова основа цього меседжу. Більш того, у ході передвиборчих заяв лунала ідея Трампа навіть про депорцію дітей нелегальних іммігрантів, які народилися в США, незважаючи на те, що вони мають право отримати громадянство цієї країни.

Отже США – країна, якій належить майже 20% усіх іммігрантів планети, і яка у глобальних міграційних рейтингах займає топові позиції, після президентських виборів стояла на порозі нової ери міграційної політики.

Співставляючи риторику Трампа до виборів та після перемоги на них, можливо помітити певні зміни, зокрема це стосується і міграційної політики. Насамперед Трамп змінив свою позицію щодо депортації 11 млн. нелегальних іммігрантів: спочатку він заявив, що буде депортовувати тільки тих, хто нещодавно іммігрував, та тих нелегалів, які притягувалися до кримінальної відповідальності, а вже в 60-хвилинному поствиборчому інтерв'ю згадав лише нелегальних мігрантів з кримінальним минулим. За словами Трампа, це десь приблизно 2 - 3 млн. осіб, однак експерти піддають сумніву й цю цифру. Так, за оцінками Департаменту внутрішньої безпеки (DHS) у 2012 р. налічувалося близько 1,9 млн. негромадян США, які мали бути виселені на підставі судимості. Проте, ця цифра враховує як нелегальних іммігрантів, так й іноземних громадян, які мали дозвіл на постійне чи тимчасове перебування в США, але підлягали депортації у результаті скоєного злочину. За оцінками Інституту Міграційної Політики (MPI), станом на початок 2016 р. з 11 млн. негальних іммігрантів в США лише 850 тис. мають кримінальне минуле, і водночас вони входять у перелік тих 1,9 млн. іноземців, які Департамент внутрішньої безпеки США мав намір видворити. Отже, насправді, частка іноземців, які скоїли кримінальні злочини, але мають офіційний дозвіл для перебування на території США, є значно більшою, ніж частка нелегальних іммігрантів із кримінальним минулим. Тому постає запитання: кого саме планує депортувати Дональд Трамп?

Щодо біженців Трамп планував переглянути чисельність біженців, яких зможуть прийняти США протягом 2017 р., незважаючи на те, що цю квоту уже визначив Барак Обама на рівні 110 тис. осіб; Як наслідок, Верховний суд США дозволив адміністрації президента Дональда Трампа в повній мірі застосовувати заборону на в'їзд до Сполучених Штатів жителів восьми переважно мусульманських країн (Чаду, Ірану, Лівії, Північної Кореї, Сирії, Венесуели, Сомалі та Ємену). "Мій пріоритет номер один

- зробити Америку безпечною. Ми не пускатимемо до нашої країни тих, кого не можемо безпечно перевірити", - так Трамп прокоментував підписання цього указу.

Щодо трудових іммігрантів, то Трамп розцінює їх як економічну загрозу. «Американський працівник має стояти на першому місці» - зазначено у Плані міграційних реформ Трампа. На його думку, трудові іммігранти сприяють зниженню рівня заробітніх плат, зростанню рівня безробіття, сприяють розвитку бідності та перешкоджають формуванню середнього класу американців. «Якщо середній клас – це хребет економіки США, то сьогодні в країні розвивається остеопороз». Позиція Трампа щодо врегульованої імміграції, зокрема його ставлення до візової програми H-1B, залишається незрозумілою. Крім цього, Трамп вирішив скасувати програму DACA (Deferred Action for Childhood Arrivals), була започаткована Обамою у 2012 р., що захищала від депортації нелегальних мігрантів, що в'їхали в Сполучені Штати в дитячому віці. В додаток до цього, в Плані імміграційних реформ Трампа передбачена ідея позбавлення права набуття громадянства дітьми нелегальних іммігрантів, які народилися на території США.

Нещодавно Сполучені Штати Америки завершили участь у глобальній угоді щодо міграції. Таке рішення в США обґрунтували тим, що самі американці повинні вирішувати міграційну політику своєї країни. США оголосили, що президент Дональд Трамп вирішив вивести країну з учасників Всесвітнього пакту про міграцію ООН, заявляючи, що він порушує суверенітет США. Як заявили в Державному департаменті США, цей договір «містить численні положення, що несумісні з політикою США щодо мігрантів і біженців і принципами адміністрації Трампа стосовно міграції. Через це Дональд Трамп вирішив, що США завершать свою участь у процесі пакту.».

Посол США в ООН Ніккі Гейлі, яка оголосила цю заяву в Організації Об'єднаних Націй, заявила при цьому: «Америка пишається своєю іммігрантською спадщиною і давнім моральним лідерством у наданні підтримки мігрантам і біженцям у всьому світі. Але наші рішення про політику щодо імміграцію мають завжди ухвалювати американці і тільки самі американці. Ми самі вирішимо, як найкраще контролювати наші кордони і кому буде дозволено в'їхати до нашої країни».

Наразі в пакті беруть участь 193 держави-члени ООН, які 2016 року на сесії Генеральної асамблеї ООН ухвалили Нью-Йоркську декларацію про біженців і мігрантів. Цим не обов'язковим до виконання документом держави-учасниці взяли на себе зобов'язання розробити новий підхід до міграції і ставлення до біженців і 2018 року ухвалити остаточний всесвітній пакт про міграцію.

Таким чином, міграційну політику Трампа можна охарактеризувати як імміграційний протекціонізм. Реалізація таких кардинальних планів може призвести до суттєвого впливу не лише на соціально-економічну та політичну ситуацію в США, але й створити прецедент для зміни орієнтирів щодо ведення міграційної політики у ЄС.

Список використаної літератури:

1. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: President Elect Trump speaks about the wall and deportation

2. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: The Online Journal of the Migration Policy Institute As Trump Takes Office, Immigration Enforcement and Policy Poised to Undergo Major Changes

3. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: The Online Journal of the Migration Policy Institute Despite Hard-Line Immigration Campaign Pledges, Trump Policy Remains in Flux

4. Лапшин С.А. Дефінітивний аналіз проблеми формування політичної культури студентської молоді / С.А. Лапшин // Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету. Серія: Педагогіка і психологія. – №35. – Вінниця: ВДПУ, 2011. – С.246-251.

Панова Ю.

ХАРАКТЕРИСТИКА "ОСОБЛИВИХ ВІДНОСИН" США і ВЕЛИКОБРИТАНІЇ

У статті проаналізовано «особливі відносини» США та Великобританії на сучасному етапі.

Ключові слова: міждержавні відносини, «особливі відносини».

«Особливі відносини» між Сполученими Штатами Америки та Великобританією, що склалися внаслідок об'єктивних обставин міжнародної ситуації напередодні Другої світової війни, пройшли складний процес становлення, їхнє виникнення і формування відбувалося у період необхідності співпраці та співпадіння національних інтересів обох країн. Найважливіша спільна мета — подолати держав-агресорів на чолі з Німеччиною — настільки зміцнила англо-американський союз, що, досягнувши її, Вашингтон і Лондон продовжили будувати повоєнний світ разом. Тісна співпраця обох країн просліджувалась впродовж всього періоду «холодної» війни.

Мета дослідження передбачає постановку і розв'язання наступних завдань:

- з'ясування сутності «особливих відносин» як нового типу міждержавних взаємозв'язків;
- визначення його впливу на двосторонню співпрацю США і Великої Британії;
- розкриття особливостей зародження і процесу становлення «особливих відносин» Сполучених Штатів і Великої Британії;
- доведення взаємопов'язаності інтересів обох держав на міжнародній арені крізь призму існування «особливих відносин»

Існування між Великою Британією та США політичних відносин, які помітно відрізняються від відносин між будь-якою іншою парою великих країн, уже в ХХ ст. стало незаперечним фактом міжнародного життя. Вони почали складатись ще в роки Другої світової війни і, незважаючи на складний шлях еволюції, продовжують розвиватися особливим чином. Майже кожен керівник англійського уряду по-своєму визначав ці «привілейовані» відносини. У. Черчилль, Г. Макміллан називали їх «особливими», Г. Вільсон говорив про «тісні відносини», а М. Тетчер вважала їх «екстраординарними». Для Т. Блера відносини зі США були «базовими» та «особливими» [1, с. 6]. Лише прем'єр-міністр Е. Хіт називав їх «звичайними». Проте це